

που τα σφετερίζονται έκτοτε κουβαλητοί. Κάποιοι κουβαλητοί, που ήξεραν την ιστορία, φοβόντουσαν, λένε, να περάσουν από το χωράφι. Φοβόντουσαν τους νεκρούς! Όταν εντοπίσθηκε ο τάφος, τον Σεπτέμβριο του 2013, βρέθηκαν λείψανα οκτώ ανθρώπων. Μεταφέρθηκαν οι πέντε ή προστέθηκαν οι άλλοι τρεις; Αυτό δεν μπορεί κανείς να το απαντήσει.

Στο εργαστήρι της ΔΕΑ, στο μικρό δωμάτιο, απλωμένα σε τραπέζι τα λείψανα. Στο βάθος η φωτογραφία της, ασπρόμαυρη, να χαμογελά. Ένα βάζο με λουλούδια και το αναμμένο καντήλι. Δίπλα ένα μικρό φέρετρο. Σε δύο άλλα τραπέζια, τα ρούχα που βρέθηκαν στον τάφο. Το μόνο που μπορεί να ταυτοποιηθεί με τη γιαγιά το καλσόν, που το «φορούσε» μέχρι που βρέθηκαν τα οστά. Μισοκαμένο και μισοσκιωμένο. Γύρω από το τραπέζι με τα λείψανα, κόρες και εγγόνια. Η Μαρίτσα θα ταφεί μαζί με τον σύζυγο της, που ήλθε τότε από τα κατεχόμενα, στα πλαίσια της ανταλλαγής αιχμαλώτων και έφερε τα κακά μαντάτα.

(Πηγή: εφ. «Ο Φιλελεύθερος»)

Τέτοιες ώρες

Σαν τέτοιες ώρες
 ψιλή βροχή
 Συννεφιασμένος ουρανός
 Κατεβαίνει στον Πενταδάχτυλο
 Ρωτά το σπίτι του παππού
 Δεν το βρίσκει
 Στο κοιμητήρι κοιμούνται ανήσυχoi
 Χτυπούν τις νύχτες τενεκέδες να τους διώξουν
 Άγρια πουλιά θεριά τσακάλια
 Φοβερίζουν
 Ριζωμένοι βαθιά στα κόματα
 Κανένας δεν το κουνά
 Ξέρει τη γλώσσα τους
 Εκεί καταφεύγει
 Κάθονται στον καφενέ,
 Έξω από το ρημοκλήσι και λεν τα παλιά
 Τον καιρό που τη γιαγιά την έλεγαν Ειρήνη
 Τον παππού Αγάδο.

Στέλιος Παπαντωνίου